

Kázání: 244. O Božím businessu

Kázání

O Božím businessu

Obrázek vytvořila umělá inteligence AI

1. čtení: Žalm 148

1 Haleluja. Chvalte Hospodina z nebes, chvalte ho ve výšinách!

2 Chvalte ho, všichni jeho andělé, chvalte ho, všechny jeho zástupy.

3 Chvalte ho, slunce s měsícem, chvalte ho, všechny jasné hvězdy.

4 Chvalte ho, nebesa nebes, rovněž vody nad nebesy,

5 chvalte Hospodinovo jméno! Vždyť on přikázal, a bylo to stvořeno,

6 on tomu dal povstat navěky a navždy, nařízení, které vydal, nepomine.

7 Ze země ať chválí Hospodina netvoří a všechny propastné tůně,

8 oheň, krupobití, sníh i mlha, bouřný víchř, který plní jeho slovo,

9 horstva a všechny pahorky, ovocné stromy a všechny cedry,

10 zvíř a všechna dobytčata, plazi, okřídlené ptactvo,

11 králové země a všechny národy, vladaři a všichni soudci země,

12 jinoši i panny, starci i mladí.

13 Ať chválí Hospodinovo jméno, pouze jeho jméno je vyvýšené, jeho velebnost je nad zemí i nebem.

14 Vyvýšil roh svého lidu k chvále všech svých věrných, synů Izraele, lidu, který je mu blízký.

Haleluja.

2. čtení: Lukáš 2, 41 – 52

41 Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma.

42 Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem.

43 A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli.

44 Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými.

45 Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě.

46 Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky.

47 Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí.

48 Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“

49 On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“

50 Ale oni jeho slovu neporozuměli.

51 Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci.

52 A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Děti: O nafoukané mouše a pracovitém mravenci aneb čím být v novém roce.

Sestry a bratři, je po Vánocích. Sotva jsme si stačili připomenout, že se nám narodil Kristus Pán, už nás všechna média nutí buď k bilancování a hodnocení uplynulého roku, nebo se v nás snaží před

jeho závěrem vybudit pokud možno co nevyšší míru veselí.

Je to škoda, že se nám do vánočního období, které v dřívějších dobách trvalo do tří králů, vetřel Silvestr s Novým rokem. Nemáme čas vánoční zvěst o narozeném Spasiteli zažít a takříkajíc strávit, neboť musíme kvůli končícímu kalendářnímu roku zaměřit svůj zájem a pozornost jiným směrem. Opouštíme tak v jeslích právě narozené nevinátko aniž bychom si stihli položit otázku, kde v tomhle vánočním příběhu stojíme my sami. A to je nesporně škoda.

Pokusme se tedy napravit časový skluz alespoň dnes, první neděli po svátcích. Příběh, který jsme z Bible četli, není sice už vánoční, ale čte se již tradičně právě dnes. Vypráví o tom, jak se Josef s Marií a dvanáctiletým Ježíšem vydali na každoroční velikonoční pouť do chrámu. Byl to z malého galilejského městečka Nazareta do Jeruzaléma pořádný kus cesty. Poutníci museli jít pěšky 4 dny tam a 4 dny zpátky. Cesty nadto tenkrát nebývaly příliš bezpečné.

O to víc překvapí, že nazaretský stavitel s rodinou cestovali dobrovolně, z vlastního zájmu. Povinnost navštěvovat každoročně chrám se totiž týkala pouze obyvatel žijících v okruhu zhruba do vzdálenosti 30 km od Jeruzaléma. Ti, kdo bydleli dál, byli povinni navštívit chrám alespoň jednou za život. Matka i chlapec mohli klidně zůstat doma, a to i proto, že se uvedená povinnost týkala pouze právoplatných mužů.

Jenže Josef a Marie byli, jak patrně, velice zbožní, a tak jim oběma nebylo zatěžko náročnou, a ne právě lacinou cestu podstupovat každý rok. Bylo pro ně velice důležité účastnit se poutí do chrámu, kde si lidé připomínali Boží činy v minulosti, kde velebili Hospodina a vyhlíželi s nadějí do budoucnosti.

Je to už 12 let, kdy do chrámu poprvé přivedli i malého Ježíše, aby jej, podle Mojžíšova zákona, zasvětili Hospodinu. Pravděpodobně s nimi Ježíš jde do Jeruzaléma podruhé, tentokrát už jako dospívající chlapec. Mohl sice tento rok zůstat ještě doma, vždyť dospělým, se všemi povinnostmi a závazky, se před Mojžíšovým zákonem chlapec stává až dovršením 13. roku, ale Josef s Marií jako by se už nemohli dočkat, berou s sebou Ježíše o rok dřív. A kdo ví, možná o to sám stál tak vehementně, že ho doma už nechat nemohli.

Řeklo by se: hezká rodinka tenhle nazaretský stavitel se svou ženou a synkem. Vzdáleně mi to připomíná dobu, kdy jsme takhle každou neděli a čtvrtek, rodiče, bratr a já, chodili do „našeho“ lovosického kostela. Skoro dva kilometry tam a stejnou vzdálenost zase zpátky. Řekl bych, že když se to sečte, nachodili jsme za rok jen o málo méně, než co ušla nazaretská rodina při pouti do Jeruzaléma. Jenom by mne v téhle souvislosti zajímalo, jak se asi dvanáctiletý Ježíš při tom dlouhém putování choval. V našem případě cesta domů párkrát skončila bratrskou strkanicí, brekem nebo dírou v nedělních kalhotách.

O Ježíšově pubertě se ovšem v evangeliu nic moc nedočteme, navíc kalhoty se tenkrát nenosily, a tak i díru na koleni lze vyloučit. Nejspíš to bude tak, jak píše Lukáš: „A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“ Soukromě si ale myslím, že stejně jako každé dospívající dítě rošťačit uměl, jen se o tom nikde nedočteme.

„Stal se nám podobný ve všem kromě hříchu,“ píše Apoštol Pavel v jednom ze svých listů (Filipským 2,7). A hřích je podle Bible zejména zlovolné a sobecké ubližování druhým lidem. Jestli někdy Ježíš někomu ublížil, pak určitě ne zlovolně a sobecky. Jako tenkrát když se ke zděšení svých rodičů ztratil.

Na cestě zpět z Jeruzaléma do Nazareta, když se Josef a Marie s ostatními příbuznými, známými a jinými galilejskými poutníky chystali po celodenní cestě rozložit stany a přenocovat, zjistili, že Ježíš

chybí. Nebudeme v tuto chvíli neopatrné rodiče obviňovat z nedostatečné péče o svého synka. Doba byla holt jiná než ta naše. Kdepak mobilní telefony, na které dnes rodiče vyzvánějí hned jakmile se dítě na cestě ze školy trochu opozdí!

Jeden se tenkrát mohl ztratit docela snadno. Ženy totiž obvykle na cestu vyráželi dříve než muži, kteří byli rychlejší a dohonili je večer v místě tábořiště. A tak si Marie mohla myslet, že Ježíš je s Josefem a naopak. Ať už je to, jak chce, stalo se. Komu z rodičů se nikdy neztratilo dítě?

Tři dny to trvalo, než ho Marie s Josefem našli. Světe div se, byl v chrámě! Seděl mezi učiteli – rabíny, naslouchal jim a pokládal otázky. Tady bychom se mohli zastavit, a dokonce se i spravedlivě rozčítit. Cožpak Ježíš nevěděl, že ho budou hledat? Měl přece ve svých 12 letech dost rozumu na to, aby si mohl domyslet, jaké starosti rodičům způsobí! Však také první, na co se Marie při nalezení Ježíše zmohla, byla výtky: „Co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“

Rozumíme Marii, být v její kůži nejspíš bychom byli ještě o trochu ostřejší. Josef však mlčí, možná z úcty k rabínskému kolegiu, které s Ježíšem vede hlubokou debatu, možná proto, že se najednou cítí být postaven na vedlejší kolej. Dvanáctiletý Ježíš totiž na matčinu výtku reaguje slovy: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“

Ježíš dává jasně najevo, že v popředí jeho zájmu jsou věci Boží. Během tří dnů diskusí s učenými vykladači zákona, si uvědomil, kým je a kde je jeho místo. V Ježíšově vědomí proběhlo něco, co by se dalo, s prominutím, označit jako mesiášská puberta. Každý si určitě vybavíme své vlastní dospívání, kdy jsme se snažili vymezit vůči rodičům a zdůraznit svou autonomii, kdy jsme všemožně hledali způsoby, jak se odlišit.

Ač se to nezdá, také Boží Syn, celý Bůh a celý člověk, jak jej popisuje křesťanská dogmatika, prošel svou mesiášskou pubertou. Dal svým rodičům jasně najevo, co je středem jeho zájmu. Zvolil k tomu právě tuto příležitost. Kdo ví, jestli by se s Ježíšovým směřováním rodiče smířili, kdyby ho nemuseli tři dny hledat. Nyní tam oba dva stojí před pány rabíny, sice tomu všemu nerozumějí, ale svého syna respektují.

„Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Věc mého Otce se dá přeložit také jako záležitosti mého Otce, některé anglické překlady uvádějí dokonce dnes dobře známé slovo z oblasti podnikání: „Cožpak nevíte, že musím být tam, kde jde o business mého Otce?“ Jinak: „...že se musím zapojit do podnikání mého Otce?“

V rozhovoru s učenými rabíny dvanáctiletý Ježíš formuluje, za koho sám sebe považuje. Má se stát jednatelem velkého Božího podniku na této Zemi. Má se stát tím, kdo za jeho hodnoty bude ručit ručením neomezeným, nasazením toho nejcennějšího: vlastního života.

Nejspíš bychom se měli ještě zmínit o jaké že to záležitosti vlastně jde. Co je to za podnik, že Pánu Bohu stojí za to vyslat k jeho řízení do nepřátelského světa svého vlastního Syna? Co je vlastně cílem a smyslem Božího podnikání mezi námi lidmi?

Samozřejmě každé přirovnání nějak pokulhává. Nejinak tomu je i s přirovnáním Božích záležitostí k businessu. Bůh totiž v našem světě podniká tak nějak naruby, prostě jinak, než by se mezi ekonomy očekávalo. Zisk, který z toho vzejde, paradoxně nakonec připadne nám lidem. Nám, kteří máme sice být Božími obrazy, ale namísto podoby milosrdného a spravedlivého Stvořitele na sobě nosíme všelijaké často strašidelné masky.

Všechno, co Bůh podniká, je totiž v zájmu tohoto světa a tím pádem i v zájmu nás všech, co tento svět obýváme. Náklady jdou za Pánem Bohem, na nás je pouze, abychom se zapojili. Dělníků je trvale málo a práce víc než dost. Měnit sama sebe a celý tenhle náš svět, aby se alespoň trochu podobal

nebi, ale stojí za námahu. Kdykoliv se potom setkáme s nezištným přátelstvím, obětavostí nebo velkorysostí, můžeme to přijímat jako podíl na zisku z Božího podnikání. Díky Bohu za to!

PeČ

SPCH 29. 12. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)